

Redacteur ESB
m.dijkstra@sdu.nl

Straatmuziek

De burgemeester van Haarlem, Bernt Schneiders, organiseert volgend jaar een Idols voor straatmuzikanten (HP/De Tijd, 2009). Dit naar aanleiding van diverse klagbrieven in het Haarlems Dagblad over de lage kwaliteit van sommige straatmuzikanten. De winnaars van de Idols-wedstrijd krijgen een vergoeding, terwijl de overige straatmuzikanten moeten verdwijnen uit het Haarlemse straatbeeld. Heeft de markt voor straatmuziek zodanig gefaald dat dit overheidsingrijpen gerechtvaardigd is?

Aan een eerste voorwaarde voor overheidsingrijpen is in ieder geval voldaan: straatmuziek is een publiek goed. Zodra je een winkelstraat binnenloopt word je getraakteerd op de klanken van gitaren en draaiorgels, of je nu wilt of niet. Het is daarmee niet-exclusief, en omdat het gebruik van de een, binnen bepaalde grenzen, niet ten koste gaat van de ander, ook niet-rivaliserend. Er is dus een argument gerechtvaardigd dat goede straatmuziek gesubsidieerd moet worden, en slechte muziek belast, zodat de kwaliteit van de publieke ruimte hoger wordt. En mogelijk gebeurt dit sowieso al door de giften van het winkelend publiek. Hiervoor moet dan wel gelden dat een betere muzikant meer geld krijgt dan een slechtere, en dat deze niet alleen geld krijgt omdat hij er aardig uitziet. Hiervoor is wel enige onderbouwing. De economische literatuur over straatmuziek is weliswaar dun gezaaid, maar er zijn wel aanwijzingen dat de hoogte van een gift vooral afhangt van de kwaliteit van het doel waaraan gegeven wordt. Zo constateren Bennett en Gabriel (2003) en Meijer (2009) dat een goed doel waar een hogere kwaliteit aan toegedicht wordt, bijvoorbeeld door een lagere verspilling van geld, meer geld verdient. Tegelijkertijd is het bewijs dat uiterlijk belangrijk is, beperkt.

Landry *et al.* (2006) constateren wel dat knappere

collectantes meer geld ophalen, maar Price (2008) en Soetevent (2009) vinden dit effect weer niet. De vraag is dan wel waarom slechte straatmuzikanten niet automatisch uit het straatbeeld verdwijnen. Dit heeft waarschijnlijk iets te maken met de manier waarop zij betaald worden: als je de muziek goed vindt, kun je wel een euro in hun collectebakje gooien, maar als je de muziek slecht vindt, kun je er geen euro uithalen. Slechte straatmuzikanten worden dus niet gestraft voor het maken van slechte muziek en zullen niet snel een andere carrière kiezen. Een overaanbod van straatmuziek ligt dus voor de hand. Het overheidsingrijpen van burgemeester Schneiders om de hoeveelheid straatmuziek terug te dringen lijkt gerechtvaardigd, en de Idols-verkiezing is in ieder geval origineel. Wel is aan te raden dat de burgemeester de licenties niet vastzet op de persoon, maar ze ook verhandelbaar maakt. Anders is het voor beginnende straatmuzikanten onmogelijk de markt te betreden. Terwijl beginnende muzikanten, als zij verwachten dat ze het beter zullen doen dan de zittende muzikanten, de licenties hoger zullen waarderen en deze zullen willen inkopen voor een betere prijs dan de zittende muzikanten eraan toekennen. De goede muzikanten selecteren zichzelf dan automatisch uit en de publieke ruimte verbetert vanzelf.

LITERATUUR

- Bennett, R. en H. Gabriel (2003) *Image and reputational characteristics of UK charitable organizations: an empirical study*. *Corporate reputation review*, 6(3), 276-289.
- HP/De Tijd (2009) *Huppekee, oplossen die problemen*. HP/de tijd, 24 april, 16-18.
- Landry, C., A. Lange, J. List, M. Price en N. Rupp (2006) *Toward an understanding of the economics of charity: evidence from a field experiment*. *Quarterly journal of economics*, 121(2), 747-782.
- Meijer, M.-M. (2009) *The effects of charity reputation on charitable giving*. *Corporate reputation review*, 12(1), 33-42.
- Price, M. (2008) *Fund-raising success and a solicitor's beauty capital: Do blondes raise more funds?* *Economic letters*, 100(3), 351-354.
- Soetevent, A. (2009) *Payment choice, image motivation and contributions to charity: evidence from a field experiment*. Tinbergen Instituut discussieartikel nr 09-015/1. Amsterdam: Tinbergen Instituut.